

Khungla E Xhoxhit

Përshtatur në Shqip nga **Amir Samir**

Na ishte një herë... një pyll i egër por i mrekullueshëm që quhej Khungla e Xhoxhit. Në këtë xhungël, lulet ishin shumëgjyreshe dhe pemët ishin shumë të gjelbërta. Dielli ndriconte fort dhe ngrohtësisht pothuajse gjithnjë. Herë pas here binte dhe shi. Kjo gjë ishte shumë e rëndësishme sepse shiu ndihmonte lulet që të rriteshin.

Khungla e Xhoxhit ishte e mbushur me të gjithë llojet e dinosaurëve. Aq shumë ishin, sa pothuajse të gjitha gërmat e alfabetit. Aty jetonte...

Një Ankylosaurs të cilit i pëlqente të kafshonte këmbë,

Një Barkiosaurs,

Një Compsognathus,

Një çift Dromeosaurs që ishin shumë lozonjarë,

Një Euoplocefalus,

Një Gorgosaurus (që nuk ishte dhe aq i bukur),

Një Helicoprion,

Një familje Iguanodonts,

Një Jobaria,

Një Listrosaurus,

Një nënë Oviraptor që kujdesej për çerdhen e saj,

Një Parasaulofal .

Një Quetzalcoatlus,

Një Rajasaurus që pëlqente ushqimin Indian.

Një Stegosaurus,

Një Triceratops dhe një T-Rex që ishin shokë për kokë.

Një Velociraptor,

Një Xiphactinu,

Dhe një Zuniceratops që ishte një karagjoz i vërtetë!

Të gjithë dinosaurat që jetonin në Xhunglën e Xhoxhit ishin shumë idhnakë. Askush nuk e kuptonte arsyen pse. Ata jetonin në një tokë të bukur. Kush nga ata që ishte mishngrënës, mund të gjuante kafshë sa të donte, dhe kush ishte vegjetarian mund të hante nga gjethet e shumta që ishin rreth e rrotull. Kishin male ku mund të ngjiteshin, liqenj ku mund të laheshin, dhe guva ku më trimat mund të exploronin. Por edhe pse ishin të rrethuar nga gjithë keto mrekulli, dinosaurët e Xhungës së Xhoxhit grindeshin e ankoheshin, ngacmoheshin e fërkoheshin, talleshin e kukurisnin për çdo gjë.

Por ishte një dinosaur që ishte më i palumturi nga gjithë të tjerët. Emrin e kishte Mario dhe ishte i familjes së Mikroraptorëve. Mario nuk ishte një dinosaur si gjithë të tjerët. Ndërsa shokët e tij kishin këmbë të mëdha, lëkurë me luspa dhe bisht të gjatë, Mario ishte i mbuluar pupla, dhe në vend të krahëve kishte katër flatra shumë të shkurtëra. Ishte aq i vogël, sa dhe njerëzit duhej të ulnin kokën ta shikonin.

Kjo nuk ishte gjë e mirë për egon e tij. Mario ishte kaq shumë i mërzhitur që ishte i shkurtër, sa që gjithmonë vërdallosej me kokën e varur mbi gjoks sepse i dhimbsej vetja.

“Ah i mjeri unë! A mund të ketë më keq se unë?” përsëriste Mario gjithë ditën me vete.

“ Të gjithë shokët e mi janë të fortë dhe të gjatë. Unë jam një kokë pupël i shkretë i mirë për asgjë.”

Nga të gjithë dinosaurat ankues-idhnake, nevrike-të zemeruar të Xhungles së Xhoxhit, Mario ishte më qaramani.

Një ditë kur ai po ecte si gjithnjë me kokën të varur, duke u ankuar e qarë për fatin e tij të keq, u përplas tek një nga Iguanodonsat që po ankohej me zë të lartë se i dhimbte këmba.

“Oh zot, oh zot! Si do mbijetoj unë me kete problem në gishtin e këmbës?

Duke vrapuar pas motrës nëpër pyll, kishte shkelur mbi një shkop paksa të mprehtë, dhe një cifël i kishte hyrë nën lekurë.

“Hej Zotëri! Mami më ka thenë të sillem mire me motrën, por une nuk e dëgjova. Tani më duhet të heq këtë cifël nga këmba. Keto krahët e mi të shkurtër më pengojnë. A mund të më ndihmosh?”

Mario ju afrua Iguanodonit të irrituar, dhe i hoqi ciftën nga këmba. Në fakt, cifta doli shumë kollaj.

“Hmm. Sa e lehtë që ishte për ty! Faleminderit ,” tha Iguanodoni,

“As mos e zër në gojë” u pergjigj Mario dhe u largua me kokën poshtë. Po të kishte ngritur sytë kur foli, do të kishte parë një

buzëqeshje në fytyrën e Iguandonit. Por si gjithnjë, ai eci me sytë përdhe. Vazhdoi të ecte me kokën varur mbi gjoks, i zemëruar e i pakënaqur me veten si gjithmonë. Nuk shikonte as ku hidhte këmbët, dhe pothuajse u rrëzua mbi një Listrosaurus që kishte vënë kujën nën një pemë.

“Ah i shkreti unë , më vjen të qaj! Si të arrij e ti ha këto gjethet që duken kaq të shijëshme?”

Faktikisht, ai i kishte mbaruar së ngrëni të gjitha gjethet që arriheshin kollaj kollaj, por ishte akoma i uritur dhe nuk dinte si të kapte gjethet në degët e larta.

“Hej Zotëri! Mamin më tha mos të bëhesha llups, por unë nuk e dëgjova. Tani më duhet të arrij ato gjethet aty lart, por unë nuk di të hip në pemë. Në se nuk jam shumë i paedukatë, a mund të më ndihmosh?”

Mario ju afrua Listrosaurit dembel, fluturoi lart, dhe e keputi degën kollaj kollaj.

“Hmmm. Sa kollaj qenka për ty. Faleminderit,” tha Listrosauri.

“As mos e zër në gojë,” u përgjigj Mario dhe u largua me kokën poshtë. Po të kishte ngritur sytë kur foli, do të kishte parë një buzëqeshje në fytyrën e Listrosaurit. Por si gjithnjë , ai eci me sytë përdhe. Vazhdoi të ecte me kokën varur mbi gjoks,

i zemëruar e i pakënaqur me veten si gjithmonë. Nuk shikonte as ku hidhte këmbët, dhe pothuajse u rrëzua mbi Xhobatian që kishte vënë kujën për një mizë.

Si ç’duket, ai kishte dalë nga shtëpia pa u larë, dhe era që lëshonte lëkura e tij e palarë, kishte filluar të joshte mizat.

“Hej Zotëri!. Mami më thotë gjithnjë të lahem e pastrohem, por unë nuk e dëgjoj. Tani më duhet të gjej një mënyre ta heq qafe këtë parazit të besdisur. Por nuk mund ta bëj vete. Është kaq e padrejtë! A mund të më ndihmosh?”

Mario fluturoj sipër kokës së Xhobatias, dhe nga ajri që lëvizte kur ai rrihte flatrat me pupla, miza u largua kollaj kollaj.

“Hmmm. Sa kollaj qënka për ty. Faleminderit,” tha Xhobatia.

“As mos e zër në gojë,” u përgjigj Mario dhe u largua me kokën poshtë. Po të kishte ngritur sytë kur foli, do të kishte parë një buzëqeshje në fytyrën e Xhobatias, po të njëjtën buzëqeshje si ajo e Iguanodonit dhe Listrosaurusit. Por si gjithnjë, ai eci me sytë përdhe. Vazhdoi të ecte me kokën varur mbi gjoks, dhe here pas here takonte ndonjë nga shokët e tij dinosaur që ishin në telash sepse nuk kishin dëgjuar mamatë e tyre. Këdo që takonte, Mario i ofronte ndihmë dhe pa e vënë re, dhuronte gëzim në gjithë Xhunglën e Xhoxhit.

Shume shpejt gjërat ndryshuan për të gjithë ata dinosaur që ishin të irrituar and vetëm ankoheshin, tani kishin një arsye të ishin mirënjohes për dikë. Kur Mario ishte i sjellëshëm dhe

i ndihmonte, i bënte të ndjeheshin të lumtur. Mario ishte shembull i mirë për ta, sepse kur Mario i ndihmonte, ata donin t'ja kthenin nderin dinosaurave të tjerë.

Mirëpo, i shkreti Mario që ecte gjithmonë i mërziur dhe me kokën të varur mbi gjoks, nuk e kuptonte që të gjitha veprimet e mira të tij po e transformonin Xhunglën e Xhoxhit në një vend të mbushur me gaz dhe hare. Kështu që për ta falenderuar, të gjithë dinosaurat e tjerë që ishin të lumtur e të gëzuar, u mblodhen bashkë për t'i treguar Marios se sa e vleresonin ndihmë e tij.

“Uau! Domethënë, të jesh i vogël në trup, me krahë, dhe i mbuluar me pupla, nuk është dhe aq keq në fund të fundit.”

Dhe ky gjest e bëri Marion një Mikroraptor të lumtur!

Morali i përralles është ...në se nuk ndjek këshillat e mamit, gjëra të këqija mund të ndodhin.

Një mësim i dytë i përralles tonë është që në se bën mirë dhe kur je i mërziur, mirësia rritet dhe të sjell vetëm lumturi.

FUND

